

Giuseppe Marci is hoogleraar en doceert Italiaanse filologie aan de Faculteit der buitenlandse talen en culturen van de Universiteit van Cagliari, en Sardijnse literatuur aan de Faculteit der letteren en filosofie van dezelfde universiteit.

Hij is directeur van het Centrum voor Sardijnse Filologische Studies en in die hoedanigheid leidt hij de uitgave van de reeks 'Scrittori sardi' (Sardijnse schrijvers).

Hij publiceert regelmatig in de sfeer van de literaire journalistiek. Hij was oprichter en directeur van het driemaandelijks culturele tijdschrift *NAE* (2002-2008).

Hij heeft onderzoek gedaan naar de manier waarop de Italiaanse literatuur vorm heeft gekregen in verschillende historische periodes en in verschillende geografische gebieden, waarbij zijn aandacht speciaal is uitgegaan naar de situaties in Sardinië en Sicilië.

Ook heeft hij zich beziggehouden met achttiende-eeuwse autobiografische werken (Giacomo Casanova) en twintigste-eeuws verhalend proza (Beppe Fenoglio, Sergio Atzeni).

Hij is opgetreden als bezorger van het werk van achttiende-eeuwse didactisch-moralistische schrijvers (Domenico Simon, Giuseppe Cossu, Antonio Purqueddu, Andrea Manca dell'Arca, Pietro Leo); negentiende-eeuwse schrijvers (Enrico Costa) en autobiografen (Vincenzo Sulis); twintigste-eeuwse schrijvers (Salvatore Satta) en autobiografen (Umberto Cardia).

Hij is de auteur van een boek getiteld *In presenza di tutte le lingue del mondo. Letteratura sarda* (In tegenwoordigheid van alle talen op de wereld. Sardijnse literatuur) waarin hij het specifieke geval van de Sardijnse literatuur vanaf de Oudheid tot onze tijd volgt om vanuit die basis in te gaan op het thema van de literaire canon en op de verhouding tussen 'grote' en 'kleine' schrijvers, tussen de gezaghebbende literaire tradities en de literatuur die voortkomt uit marginale, decentraal gelegen gebieden.

